

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2023, č. j.: OAM-1308-39/PP-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta její žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle § 87e odst. 4 téhož zákona byla žalobkyni stanovena lhůta 35 dnů k vycestování z území České republiky.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval, že po provedeném dokazování bylo možné žalobkyni považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále posuzoval, zda je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Za tímto účelem si vyžádal opis z evidence Rejstříku trestů, z něž vyplynulo, že byla žalobkyně odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ze dne 10. 4. 2000, sp. zn. 4 T 276/2000, za spáchání trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu, za což jí byl uložen peněžitý trest. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 52 T 14/2015, byla dále odsouzena za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2, písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku a trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) a d) trestního zákoníku, za což byla odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let, k zapadnutí věci a zabránění věci.
3. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný konstatoval, že za závažné narušení veřejného pořádku nelze bez dalšího jednoznačně označit každé protiprávní jednání, které vede k pravomocnému odsouzení, a je třeba zabývat se závažností protiprávní činnosti a okolnostmi odsouzení. Z kopie rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 6. 2016, sp. zn. 52 T 14/2015, zjistil, že žalobkyně spáchala popsany čin tím, že neoprávněně vyrobila a prodala psychotropní látku, čin spáchala jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu, zároveň zastírala původ věci, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky, spáchala takový čin ve vztahu k věci pocházející ze zvlášť závažného zločinu a získala takovým činem pro sebe značný prospěch. Žalovaný dále konkrétně z uvedeného rozsudku citoval přesnou povahu činnosti žalobkyně, za niž byla odsouzena.
4. Podle žalovaného byla v době jeho rozhodování žalobkyni v souvislosti s jejím podmíněným propuštěním stanovena soudem zkušební doba, a to do 8. 1. 2027. Žalovaný konstatoval, že do uplynutí zkušební doby existence aktuálního nebezpečí narušení pořádku stále trvá, neboť právě z tohoto důvodu, tedy aby mohlo dojít k osvědčení pachatele trestného činu, je zkušební doba soudem ukládána a teprve po uplynutí této zkušební doby, pokud v ní nedojde k porušení zákonů České republiky a odsouzený po tuto dobu vede řádný způsob života, může dojít k jeho osvědčení. Pokud ještě zkušební doba neuplynula, nelze hovořit o definitivním ukončení výkonu trestu.

5. Žalovaný dále zdůraznil, že to není poprvé, kdy byla žalobkyně odsouzena za trestný čin a poukázal na již zahlazené odsouzení z roku 2000. U žalobkyně sice figuruje ve výpisu z Rejstříku trestů jen jeden záznam, avšak jedná se o opakovanou velmi závažnou úmyslnou činnost. V případě žalobkyně se navíc nejednalo o žádnou postranní roli, naopak dle soudu patřila v hierarchii obžalovaných mezi hlavní osoby. Podstatnou skutečností je také samotný charakter páchané trestné činnosti. Příprava drog je vysoce společensky nebezpečná a opovržením hodná činnost. Konzumace těchto látek bezprostředně ohrožuje zdraví a život. Je nezpochybnitelnou skutečností, že koncept užívání nelegálních drog je společensky škodlivý a nežádoucí.
6. Dosavadní přístup žalobkyně k respektování povinností vyplývajících z právních předpisů České republiky podle žalovaného dává vzniknout důvodnému podezření, že by se žalobkyně mohla obdobně závažného jednání dopustit i do budoucna. Byť od spáchané trestné činnosti uplynulo téměř 9 let, nemůže být tato doba považována za řádné vedení života. Z velké části zahrnuje pobyt žalobkyně nejprve ve vazbě a poté ve výkonu trestu odnětí svobody, v němž byla v podstatě „donucena“ vést řádný život, což nelze akceptovat jako dobrovolné jednání. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že žalobkyni byl s ohledem na její dosavadní trestnou činnost na území a její odsouzení ke dni 9. 4. 2017 pravomocně zrušen trvalý pobyt, kterým disponovala s platností od 13. 5. 1997. Jelikož žalobkyně páchala na území trestnou činnost, za kterou byla pravomocně odsouzena, v době, ve které se již trvale integrovala na území České republiky, musela si být vědoma skutečnosti, že její jednání je v rozporu se společensko-právními normami. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobkyně s ohledem na předchozí trestnou činnost i nadále představuje nebezpečí veřejnému pořádku.
7. S odkazem na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se žalovaný dále zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do osobního života žalobkyně. Připomněl přitom, že důsledkem vydávaného rozhodnutí je zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění vedoucí k povinnosti vycestovat z území České republiky. Žalovaný tak v rámci posouzení přiměřenosti poměřoval, zda nebezpečí, které žalobkyně pro veřejný pořádek České republiky může představovat, je důvodem dostatečně závažným, aby jí s ohledem na její rodinný a soukromý život nebylo umožněno pobývat na území.
8. S odkazem na spisový materiál žalovaný uvedl, že manžel žalobkyně, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, byl rovněž soudně trestán za stejnou trestnou činnost jako žalobkyně, a to konkrétně rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec a odvolacím Vrchním soudem v Praze, kdy byl odsouzen k odnětí svobody nepodmíněně na 10 let do věznice s dozorem. Poté byl rovněž podmíněně propuštěn.
9. Dcera X, státní příslušnice České republiky, je dospělá žena, která letos dosáhne věku 20 let, dle potvrzení o studiu ze dne 3. 5. 2022 byla studentkou 4. ročníku Střední podnikatelské školy v Liberci, a tudíž je vysoce pravděpodobné, že studium střední školy již v roce 2022 ukončila maturitní zkouškou. Z jejího výsledku vyplynulo, že si o letních prázdninách přivydělávala na brigádách, dá se tedy konstatovat, že dcera žalobkyně je dospělá a samostatná a je schopna se o sebe sama postarat. Syn X již brzo dosáhne věku zletilosti, konkrétně pak 3. 6. 2023. Navštěvuje Střední školu průmyslovou v Liberci a na území České republiky disponuje povolením k trvalému pobytu. Žalovaný konstatoval, že ani syn žalobkyně není plně závislý na přítomnosti rodičů. Obě děti mají možnost v případě zájmu následovat své rodiče do země původu. V rámci správního řízení o žádosti žalobkyně bylo navíc zjištěno, že o děti se po dobu trvání vazby žalobkyně a jejího

manžela a jejich trestů odnětí svobody starala babička – matka žalobkyně, která s nimi žije dosud a která na území České republiky disponuje povolením k trvalému pobytu. Na území České republiky se tedy o děti žalobkyně v případě potřeby může i nadále starat jejich babička, s ohledem na věk obou dětí to však již není nezbytné.

10. Dle žalovaného lze rovněž konstatovat, že rodina žalobkyně je dostatečně materiálně zajištěna. Žalobkyně se svou rodinou žije ve vlastní nemovitosti, ve které se nachází celkem pět bytů a dále k této nemovitosti náleží bar, garáž a obchod s domácími potřebami. Kromě jednoho bytu, ve kterém žalobkyně s rodinou bydlí, se zbytek prostor pronajímá, obchod s domácími potřebami v přízemí domu provozuje matka žalobkyně. Celkové náklady jsou hrazeny z pronájmů, přičemž tyto náklady hradí také ona. Situace, kdy jsou oba rodiče odsouzeni k trestu odnětí svobody a zbaveni pobytových oprávnění, je ve vztahu k jejich dětem sice politováníhodná, žalobkyně a její manžel se však do takové situace dostali vlastní vinou.
11. Dle názoru žalovaného rovněž neexistuje žádná vážnější překážka pro to, aby se žalobkyně opět integrovala v prostředí svého domovského státu, kde nadto její manžel disponuje jistým zázemím. Žalobkyně je v produktivním věku, její zdravotní stav je dobrý, a tedy její věk není omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti v zemi jejího původu. Žalovaný dále uvedl, že sama žalobkyně žádné informace o nemožnosti vycestování v průběhu správního řízení neuvedla. V rámci výslechu sice tvrdila, že ve Vietnamu nemůže žít, avšak žádné konkrétní skutečnosti, které by jí ve vycestování fakticky bránily, nespecifikovala. Žalovaný dále zdůraznil, že napadeným rozhodnutím, na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, není žalobkyni stanovena doba, po kterou se jí zakazuje na území České republiky pobývat. Jakmile bude její odsouzení zhlazeno, může v zemi původu požádat o vydání oprávnění k pobytu na území České republiky. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, doplnil, že zásahem do soukromého života žalobkyně by mohl být toliko dlouhodobý zákaz pobytu na území.

II. Žaloba

12. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění správních rozhodnutí obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a § 174a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně posoudil otázku závažného narušení veřejného pořádku. Správní orgány podle žalobkyně tento pojem nesprávně interpretovaly. Pro podporu své argumentace žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009, který se zabývá posouzením aplikace a interpretace pojmu veřejného pořádku správními orgány.
13. Žalobkyně dále odkazovala na směrnici Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“), a judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). Pobytová směrnice přiznala členským státům Evropské unie právo výhrady veřejného pořádku. Dle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo

veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V této souvislosti žalobkyně odkazovala rovněž na rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975, Rutili, C-36/75, rozsudek Bouchereau, 30/77, ze dne 27. 10. 1977, rozsudek Calfa, C-348/96 ze dne 19. 1. 1999, rozsudek ze dne 29. 4. 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil, rozsudek Komise v. Španělsko C-503/03 ze dne 31. 1. 2006, a rozsudek Komise v. Německo C-441/02 ze dne 27. 4. 2006. Žalobkyně tedy konstatovala, že správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučiní, zatěžují své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

14. Usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, došlo k závazné interpretaci tohoto neurčitého právního pojmu. Nejvyšší správní soud konkrétně konstatoval, že je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale je nutné přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Z toho důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby v zemi původu.
15. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 3 As 21/2011, podle nějž ne každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt či že bude vyhoštěn. Žalobkyně v tomto kontextu zdůraznila, že k páchání trestné činnosti došlo před 9 lety. Žalobkyně je již rok na svobodě a aktuálnost narušení veřejného pořádku je nulová. V současné době se stará o rodinu, vypomáhá v obchodu spolu s manželem a žije se legálním způsobem.
16. Podle žalobkyně správní orgány zcela pominuly posuzování dopadu rozhodnutí do života jejího manžela a především obou jejích dětí, ač právě posouzení dopadu do jejich života by dle současné aktuální judikatury mělo tvořit středobod celého rozhodnutí. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobkyně má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má zde manžela, a především dvě děti. Bez pomoci žalobkyně by zde děti zůstaly samy, neboť manželovi bylo povolení k pobytu také zamítnuto. Žalobkyně žije na území České republiky již dlouhou řadu let, trvalým pobytem disponovala od roku 1997. Ve Vietnamu již žalobkyně žádné zázemí nemá a nemá se ani kam vrátit. Zamítnutí žádosti by mělo fatální dopad do psychiky dětí. Vše výše uvedené prokazuje, že zamítnutím žádosti byl nepřiměřeným způsobem zasažen soukromý a rodinný život celé rodiny. Napadené rozhodnutí je tedy v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a s článkem 3 odst. 1 a článkem 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť se snaží děti oddělit od vlastní matky.

17. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobkyně v tomto kontextu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, podle něhož § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Žalobkyně dále zmínila rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, podle kterého je výklad pojmu nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení.
18. Žalobkyně proto požadovala zrušení napadeného rozhodnutí a náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

19. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, zopakoval přitom svou argumentaci užitou v napadeném rozhodnutí. Opětovně se podrobně zabýval trestní minulostí žalobkyně i jejího manžela. Plně odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Azs 110/2022-26, a ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31, neboť se zabývaly skutkově stejnou situací, a sice zamítnutím žádosti cizince o přechodný pobyt, který společně se svými příbuznými, přáteli, či dokonce manželkou spáchal závažnou drogovou trestnou činnost velkého rozsahu v rámci organizované skupiny.
20. Žalovaný připomněl, že se žalobkyně i její manžel aktivně podíleli na výrobě drog a jejich distribuci, navíc působili ve zločinecké organizované skupině. Celkově se přitom jednalo o výrobu nejméně 58 kilogramů drogy metamfetamin (pervitin). Žalovaný k tomuto dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 12. 2022, č. j. 108 A 6/2022-53, který pojednával o negativních účincích pervitinu i trestněprávní rovině jeho distribuce.
21. Žalovaný rovněž připomněl, že se žalobkyně nyní nachází na svobodě, ovšem na území České republiky pobývala nelegálně, a to až do podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu dne 26. 1. 2022. Žalobkyně si sice po podmíněném propuštění z vězení požádala o dlouhodobé vízum za účelem strpění, ale nebylo jí uděleno, a následně jí byly opakovaně udělovány výjezdní příkazy, které však nerespektovala a na území setrvala.
22. Žalovaný dále shrnul, že žalobkyně ve správním řízení netvrdila žádné specifické a konkrétní okolnosti vztahující se k jejímu rodinnému životu, ani dále nerozvedla, jak jsou její manžel a děti závislé na jejím pobytu na území. Ve správním řízení bylo zjištěno, že o děti se po dobu vazby a výkonu trestu odnětí svobody žalobkyně a jejího manžela starala babička Tran Thi Son, která s nimi dosud žije. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 367/2018 a sp. zn. 3 Azs 211/2022 žalovaný konstatoval, že vzhledem k absenci dalších tvrzení ze strany žalobkyně neměl povinnost rodinný život žalobkyně dále zkoumat. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu pak uzavřel, že žádné z práv zakotvených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizinců na pobyt na území České republiky.

23. Dle žalovaného tak žalobkyně i nadále představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. Je tomu tak kvůli její trestní minulosti v organizované skupině, kde působila společně s manželem a kde páchala drogovou kriminalitu závažného rozsahu. Dle názoru žalovaného tak v případě žalobkyně nejsou dány žádné okolnosti svědčící o významné míře ujistění, že podobné jednání u ní do budoucna již nehrozí.

IV. Zjištění ze správního spisu

24. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 26. 1. 2022 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. K podané žádosti předložila originál svého cestovního dokladu, fotografie průkazového formátu, doklad o zajištění ubytování ve formě výpisu z katastru nemovitostí prokazujícího vlastnictví nemovitosti č. p. 109 v Hrádku nad Nisou ve společném jmění manželů, a doklad o zdravotním pojištění ve formě průkazu pojištěného na dobu od 8. 1. 2022 do 7. 4. 2022.
25. Žalobkyně v úředním tiskopisu žádosti vyplnila, že se považuje za rodinného příslušníka paní Nguyenové Hoang Yen Chi, narozené 10. 12. 2003, státní příslušnice České republiky, a je jejím rodičem. Jako doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie byl při podání žádosti předložen originál jejího rodného listu. Žalobkyně dále na výzvu doložila potvrzení o studiu dcery ze dne 3. 5. 2022 prokazující její nezaopatřenost a dále sdělení, dle kterého se žalobkyně o dceru stará, pravidelně se zajímá o její prospěch, pomáhá jí s učením, vyživuje ji. Žalobkyně zároveň navrhla provedení svého výslechu a výslechu své dcery.
26. Provedením pobytové kontroly bylo zjištěno, že žalobkyně žije ve vlastní nemovitosti, ve které se nachází celkem pět bytů. Bydlí v bytě o dispozici 4+1 s manželem, X, dcerou X, synem X a matkou X.
27. Z opisu z evidence Rejstříku trestů žalovaný zjistil, že žalobkyně byla odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ze dne 10. 04. 2000, sp. zn. 4 T 276/2000, za spáchání trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu, za což jí byl uložen peněžitý trest a propadnutí věci. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 52 T 14/2015, ve spojení s odvolacím rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 11 To 19/2017, byla dále odsouzena za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2, písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) a d) trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let, k trestu propadnutí věci a k zabránění věci. Kopii příkazu i rozsudků si žalovaný vyžádal a vložil do správního spisu.
28. Za účelem ověření poskytování skutečné péče dceři žalobkyně a za účelem zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný přistoupil k provedení důkazu výslechem žalobkyně a její dcery. Z provedených výslechů vyplynulo, že žalobkyně pobývá společně s manželem a dvěma dětmi ve vlastním domě, konkrétně v jednom z pěti bytů, které se v domě nacházejí, zbytek pronajímají. Jejich dcera studuje ve 4. ročníku v Liberci, na letních prázdninách si přivydělávala na brigádách a má přítele,

který již pracuje. Syn dosáhne věku zletilosti 3. 6. 2023, navštěvuje Střední školu průmyslovou v Liberci a na území České republiky disponuje povolením k trvalému pobytu. Žalobkyně i její manžel jsou zaměstnaní jako prodavači, dceři pravidelně v hotovosti přispívají. Dětem pomáhají s matematikou a starají se o domácnost. Společným zájmem je vaření. O domácnost se v době jejich pobytu ve vězení starala matka žalobkyně, která je i materiálně zajišťovala. Žalobkyně i její manžel jsou u její matky zaměstnání, za což jim měsíčně v hotovosti vyplácí každému 10 000 Kč. Manžel žalobkyně rovněž ve Vietnamu vlastní rodinný dům, který dostal darem od svých rodičů. V zemi původu rovněž pobývá jeho starší sestra. Žalobkyně žádné vazby v zemi původu nemá.

29. Žalovaný dále do spisu opatřil rozhodnutí ze dne 9. 4. 2017, č. j. OAM-3245-10/ZR-2017, kterým byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a zároveň jí byla uložena lhůta k vycestování ze země v délce 30 dnů.

V. Posouzení věci krajským soudem

30. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
31. K projednání věci nařídil soud jednání, k němuž se dostavil pouze zástupce žalobkyně. Ten setrval na žalobní argumentaci, dále poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2023, č. j. 5 A 51/2021-45. Dokazování soud neprováděl, neboť takový postup účastníci nenavrhli a ani soud neměl potřebu za účelem vypořádání žalobních bodů dokazování provádět.
32. Soud uvádí na pravou míru, že ve věci bylo vydáno pouze jedno správní rozhodnutí, proti němuž nebylo odvolání přípustné a žalobkyně je ostatně ani nepodala. Žalovaný tedy vůbec nemohl aprobovat nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak žalobkyně namítá, neboť nebyl odvolacím orgánem, který by přezkoumával jakékoli rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně.
33. V prvé řadě se soud musel vypořádat s námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, musí být nepřezkoumatelnost rozhodnutí vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, jelikož nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. To neplatí pro případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně nereaguje na všechny aspekty vznesené námitky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat. Ve zde přezkoumávané věci soud námitkám nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Má za to, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné.

34. Pokud žalobkyně tvrdila, že žalovaný nezdůvodnil, v čem konkrétně spatřuje existenci ohrožení veřejného pořádku, pak soud odkazuje na strany č. 5-9 jeho rozhodnutí, na nichž žalovaný velmi pečlivě a obsáhle popsal, v čem spatřuje zájem na ochraně České republiky před povolováním pobytu cizincům, kteří porušují právní normy tohoto státu. Konkrétně se věnoval způsobu a závažnosti spáchání trestné činnosti a konstatoval, že v případě žalobkyně se nejednalo o jednorázový exces, když se trestného jednání dopouštěla opakovaně, jako člen organizované skupiny s cílem dosažení finančního zisku. Připomněl také její trestní minulost. Žalovaný rovněž hodnotil případnou možnost nápravy po jejím propuštění z výkonu trestu. Z napadeného rozhodnutí tedy jednoznačně vyplývá, že žalovaný svůj právní názor řádně odůvodnil a vysvětlil, proč žalobkyně představuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek. V tomto bodě tedy soud nepovažuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
35. Napadené rozhodnutí soud nepovažuje za nepřezkoumatelné ani z důvodu, že by žalovaný dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků. Žalovaný se touto problematikou zcela vyčerpávajícím způsobem zabýval na stranách č. 9-12 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Není tedy pravdou, že by toto posuzování zcela pominul. Naopak, v intencích naznačených žalobkyní citovanou judikaturou, tato argumentace tvořila středobod celého rozhodnutí.
36. V dalších žalobních bodech žalobkyně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a SDEU tvrdila, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. S tímto tvrzením se soud bez dalšího ztotožňuje, zdůrazňuje však, že žalovaný v napadeném rozhodnutí poměrně obsáhle zdůvodnil, proč by další pobyt žalobkyně na území takové narušení veřejného pořádku České republiky představoval.
37. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, konstatoval, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.“ V tomto kontextu je třeba zmínit, že celá hlava IV zákona o pobytu cizinců nazvaná „Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území“ byla do tohoto zákona vnesena v důsledku implementace práva Evropské unie do českého právního řádu. Z toho důvodu musejí být ustanovení této hlavy zákona vykládána eurokonformním způsobem, tj. mimo jiné s respektem k čl. 27 pobytové směrnice. Při posuzování závažnosti jednání cizince a hrozby narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců se s ohledem na shora uvedené správní orgán nemůže spokojit pouze s konstatováním spáchané trestné činnosti žadatele, ale musí se zabývat také dalšími individuálními okolnostmi života cizince a zohlednit jeho celkovou životní situaci, aby mohl zhodnotit potenciální nebezpečnost cizince do budoucna.

38. Žalovaný postupoval zcela v intencích čl. 27 bodu 2 pobytové směrnice a žalobkyní nastíněné judikatury, když mimo jiné podrobně popsal povahu trestné činnosti páchané žalobkyní a jejím manželem. Konkrétně totiž uvedl, že se oba manželé spolu s dalšími vietnamskými spolupachateli v únoru roku 2014 podíleli na výrobě nejméně 3 450 gramů psychotropní látky metamfetamin. Žalobkyně se svým manželem k její výrobě zajistili 15 kg léků Cirrus obsahující účinnou látku pseudoefedrin. Dále se v dubnu a květnu 2014 v obci Osečná podílela na výrobě dalších 14 625 gramů metamfetaminu a její celkový podíl na zisku činil 225 000 Kč. Pro další výrobu 6 750 gramů metamfetaminu v červenci 2014 v obci Odry a následně v Osečné zajistila se svým manželem 30 kg léků Cirrus, za což vyinkasovali dohromady 80 000 Kč. V říjnu 2014 pak oba zajistili dalších 30 kg léků Cirrus k výrobě 6 750 gramů metamfetaminu, ve stejném měsíci se zajištěním léků Cirrus podílela na výrobě dalších 8 000 gramů metamfetaminu, jehož část byla během přepravy dne 28. 11. 2014 nalezena policií během provedené kontroly osobního automobilu. V prosinci 2014 pak bylo vyrobeno dalších nejméně 18 600 gramů metamfetaminu v obci Hamr na Jezeře, když žalobkyně s manželem pro tento účel zajistili přes 84 kg léků Cirrus. Část vyrobené drogy byla dne 21. 12. 2014 nalezena Celní správou ČR při kontrole osobního automobilu jednoho z odsouzených spolupachatelů. V úmyslu zastřít původ nabytých peněžních prostředků a příjmů z trestné činnosti pak žalobkyně v době nejméně od února 2014 do dubna 2015, vkládala se svým manželem tyto peněžní prostředky v hotovosti na bankovní účet, z něhož pak byly hrazeny hypoteční úvěr a další pravidelné platby, a to v celkové výši 991 655 Kč.
39. V následných pasážích odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný výstižně popsal míru společenské škodlivosti nelegální drogové činnosti a její dopady na veřejnost. Zároveň zdůraznil, že se v případě žalobkyně jednalo o úmyslné jednání v rámci organizované skupiny. Její role v této skupině přitom byla jednou z hlavních. Žalovaný měl tedy za to, že s ohledem na charakter trestné činnosti v daném případě převažuje zájem na ochraně společnosti před jejím dalším pácháním. K tomuto soud doplňuje, že k obdobným závěrům ve skutkově obdobných věcech dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31, a ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Azs 110/2022-26.
40. Žalovaný zároveň dodal, že i když byla trestná činnost žalobkyní spáchána již před několika lety, nelze opomenout její závažnost, o které mimo jiné svědčí délka vyměřeného trestu odnětí svobody. Zároveň uvedl, že byla žalobkyně podmíněně propuštěna na začátku roku 2021, nicméně v době rozhodování o předmětné žádosti neuplynula doba dostatečně dlouhá na to, aby na ni mohlo být nahlíženo, jako by nebyla odsouzena, tj. zatím nedošlo k zahlazení tohoto odsouzení. Problematické zahlazení odsouzení se žalovaný věnoval poměrně obsáhle na straně 7 napadeného rozhodnutí. I s ohledem na stanovení zkušební doby v trvání 6 let měl žalovaný za to, že si ono původní jednání žalobkyně, kterým došlo k narušení veřejného pořádku, pro účely vydání povolení k přechodnému pobytu zachovává stále svou aktuálnost. Prozatím tedy nedošlo ve významné míře k ujištění, že již závadové chování nehrozí.
41. Podle žalovaného je rovněž důležité, že od spáchané trestné činnosti sice uplynulo téměř 9 let, během nichž se žalobkyně zřejmě nedopustila jiné trestné činnosti, tato doba však nemůže být považována za řádné vedení života. Z velké části totiž zahrnuje pobyt žalobkyně nejprve ve vazbě a poté ve výkonu trestu odnětí svobody, v němž byla v podstatě donucena vést řádný život, což nelze akceptovat jako dobrovolné jednání.

42. Pokud pak žalobkyně tvrdila, že je již rok na svobodě a aktuálnost narušení veřejného pořádku je nulová, odkazuje soud plně na zcela výstižnou argumentaci žalovaného týkající se absence zahlázení odsouzení. Žalovaný se skutečně nemohl bez dalšího spokojit s tím, že byla žalobkyně podmíněně propuštěna z výkonu trestu. Uplatnění institutu podmíněného propuštění totiž samo o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání žalobkyně, nezaručuje, že se skutečně napravila, a to i s ohledem na povahu protiprávního jednání, kterého se dopustila, a roli, kterou při tom zastávala. Je to právě zkušební doba stanovená soudem, která může poskytnout dostatek času k prokázání, že se žalobkyně opravdu napravila (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, a ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31). Soud přitom zdůrazňuje, že žalobkyně trestnou činnost páchala v organizované skupině, do níž byli zapojeni další členové její komunity včetně jejího manžela. Nejednalo se ani o první odsouzení žalobkyně. Lze se tedy ztotožnit s žalovaným, že dosavadní a současný život žalobkyně nedávají do budoucna dostatečné záruky pro to, že žalobkyně povede na území České republiky spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti.
43. Není přitom bez významu, že se žalobkyně po zrušení trvalého pobytu rozhodnutím ze dne 9. 4. 2017 nacházela na území České republiky bez patřičného povolení, a tedy nelegálně. Taková skutečnost pak zcela jistě nepřispívá tvrzení žalobkyně o nulovém narušení veřejného pořádku, když žalobkyně i nadále porušuje zákony České republiky.
44. Pokud tedy žalobkyně namítala, že žalovaný neučinil správný závěr o aktuálnosti a důvodnosti nebezpečí, které v současné době žalobkyně představuje pro veřejný pořádek, a postavil svá rozhodnutí pouze na faktu, že byla žalobkyně pravomocně odsouzena, uvádí soud, že ze shora uvedeného je zcela zřejmé, že se žalovaný při posuzování aktuálnosti a důvodnosti hrozby, kterou by žalobkyně představovala pro veřejný pořádek do budoucna, nespokojil s pouhým odkazem na skutečnost, že se žalobkyně v minulosti dopustila trestného činu. Naopak vzal v úvahu závažnost trestného činu, kterého se žalobkyně dopustila, úlohu žalobkyně a její rodiny v rámci spáchané trestné činnosti, dobu, která od jejího spáchání uplynula, i následné rozhodnutí okresního soudu o podmíněném propuštění na svobodu. Řádným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, v čem spatřoval důvod trvání hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobkyně. Soud je toho názoru, že žalovaný zohlednil individuální okolnosti případu žalobkyně, a to zcela v souladu s výše citovaným usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, na které v podané žalobě upozorňovala i žalobkyně.
45. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně o nedostatečném posouzení současných rodinných vazeb žalobkyně a kvalitě jejího rodinného života. Žalovaný na několika stranách napadeného rozhodnutí velmi podrobně popsal majetkovou i rodinnou situaci žalobkyně, kladl důraz na její děti, jejich věk, studium i případné zabezpečení v případě, že žalobkyně opustí území České republiky. S odkazem na spisový materiál přitom dospěl k závěru, že děti žalobkyně jsou téměř samostatné, a i kdyby tomu tak nebylo, postará se o ně jejich babička. Ta se o ně ostatně starala po celou dobu výkonu trestu žalobkyně a jejího manžela. Rodina nadto vlastní nemovitost, v níž bydlí a částečně ji pronajímá, z čehož má dostatečné příjmy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy jednoznačně patrné, že žalovaný pečlivě posoudil existenci současného společného soužití

žalobkyně, jejího manžela a jejich dětí a zhodnotil i aktuální finanční situaci rodiny, která je i přes dlouhodobý výkon trestu odnětí svobody obou rodičů uspokojivá.

46. Proti těmto skutečnostem popsáním v napadeném rozhodnutí žalobkyně v žalobě nikterak nebrojila. Uvedla pouze, že na území pobývá s rodinou a svou argumentaci dále nerozvíjela. Na tuto obecnou námitku tak může od soudu dostat jen obecnou odpověď. Soud je tedy s ohledem na shora uvedené toho názoru, že byl žalovaným v souladu s § 3 správního řádu náležitě zjištěn stav věci týkající se soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný vzal v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu a přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, vytvořil si ucelený obraz o rodinných vazbách žalobkyně a nijak nezpochybňoval, že vydání napadeného rozhodnutí bude mít dopad do jejího rodinného života. Postupoval tedy přesně tak, jak žalobkyně v žalobě požadovala. Při hodnocení daného případu však dospěl k závěru, že zájem na ochraně společnosti převažuje nad individuálními zájmy žalobkyně. S tímto závěrem se plně ztotožňuje i soud.
47. Pokud pak žalobkyně tvrdila, že ve Vietnamu již žádné zázemí nemá a nemá se ani kam vrátit, soud konstatuje, že tato skutečnost je v rozporu se zjištěními obsaženými ve správním spise. Podle výpovědi žalobkyně má její manžel v zemi původu sestru a vlastní zde rovněž nemovitost. Návratu žalobkyně do země původu by tak nemělo nic bránit.
48. Soud rovněž shledal napadené rozhodnutí v souladu i s pobytovou směrnicí. Existenci žalobkyní namítaného rozporu mezi rozhodnutím vydaným podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a článkem 27 odst. 2 pobytové směrnice by bylo možné shledat pouze v případě, pokud by důvodem pro zamítnutí povolení k přechodnému pobytu byla výhradně skutečnost, že byla žalobkyně pravomocně odsouzena k trestnému činu. Tak tomu ovšem v projednávané věci není. Jak je z výše uvedeného patrné, žalovaný při svém rozhodování zohlednil i další okolnosti týkající se případu žalobkyně.

VI. Závěr a náklady řízení

49. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
51. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 30. květen 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu